

3.deň:

ráno: **Dôvod pre úsmev?**

Ten drobný človečik v smiešnej modrej čiapke z akejsi úpletoviny ma privádza do zúrivosti. Ako sa tak rozhliadam po zastávke plnej ľudí, nie som sama. Záplava sivých kabátov si šťúpleho mužíka premeriava nevraživými pohľadmi. Ako sa len opovažuje túto ponurú, všednú zastávku kaziť svojim bezstarostným úsmevom? A navyše v takom nečase, keď sa všetci svorne cítia pod psa. Tol'ká drzosť!

Japonec - hoci si dvakrát pretriem neveriacky oči, nie, nie je to Jackie Chan, ktorý zablúdil ktovie prečo do našej malej krajiny, určite nie - stojí, úzke oči upiera kamsi do neznáma a šťastne sa zubí. Mnohým z toho jeho vycierania už pekelné tečú nervy. Stavím sa, že sa v hlavách gániacich prítomných preháňajú myšlienky ako: Neuhol si ten šikmooký ujo niečoho? Nie je to nejaký feťák v slušných handrách? Alebo možno slabomysel'ný zblúdilec.... Japončik v pletenej čiapke kašle na všetky kyslé tváre a veselo sa usmieva ďalej. Prečo? Kto vie...

Asi má na to dobrý dôvod. Musí to byť čosi dôležité, podstatné. Čosi, čo neskalí ani otrasné počasie a otrávené grimasy okolia. Hm, napokon to však ani nemusí byť dajaký komplikovaný a záhadný dôvod. Možno sa usmieva len tak. Áno, čítate správne. LEN TAK.

To len my sme zvyknutí, že keď sa ktosi usmieva, musí sa mu čosi veselé preháňať hlavou, keď je ktosi milý, určite má dačo za lubom a keď nás ktosi osloví, berieme to ako obťažovanie. Nechápeme, že ľudia sa môžu usmievať, milo vystupovať a prihovárať sa z čirej radosti z ľudského kontaktu. Aspoň nie na ulici. Nie na preplnenej zástavke plnej nervózných čakajúcich. A predsa.

Možno má ten Japončik len obyčajnú, prostú radosť zo života, radosť z toho, že môže existovať. Táto radosť je dôvod, ktorý je pre nás vo svojej jednoduchosti asi príliš komplikovaný.

Dnes celý deň budeme v rámci našej skupinky voliť pre kráľovnú Ester miss úsmev:) do krabičky vhadzovať mená. Každá môže hodiť tri lístočky. A večer vyhodnotíme:)

večer: vyhodnotenie súťaže miss úsmev+ rozstrihať myšlienky o úsmeve. A každé dieťa prečíta jednu.

Kto sa usmieva, stáva sa slnkom, pretože tým dáva svetlo i teplo.

Smiať sa a usmievať to je brána, ktorou môže do človeka vojsť veľa dobrého.

Smiech je korenie ľudského života. Smiech zlepšuje zdravie. Predlžuje život. Smiech otvára dvere do zakliatych komnát. Začína zázračné priateľstvá a veľké lásky. Smiech vychováva. Smiech zlepšuje.

Niektoré moje dnešné starosti a snaženia mi budú o desať rokov smiešne. Či sa dospelí ľudia nesmejú zo svojich mladíckych ťažkostí? Keď beriem svoj život, svoje ciele, svoju prácu vážne, to neznamená prestať sa smiať. Ak by na mňa padli bezhumorné časy, rýchlo sa pôjdem pozrieť do zrkadla.

Ak v ňom uvidím smrteľne vážnu tvár, tá ma hneď rozosmeje.

S dobrým humorom v srdci i najťažšie úlohy a situácie zvládnem ľahko. Všetkým, čo ma môže uraziť? Ak hovoria pravdu, za to im poďakujem. Ak hovoria o mne nepravdu, odpoviem pravdou. Ak ma vysmejú a majú dobrú príčinu, budem sa smiať s nimi. Ak nemajú príčinu, ja sa budem zabávať na ich hlúposti. Pretože mám v sebe dobrý humor, nikdy sa na smrť neurazím. A v situácii, v ktorej si nebudem vedieť rady, poviem si s istotou: AJ TO SA POMINIE!

Po stáročia múdri úspešne používali tajomstvo humoru vo chvíľach životných skúšok. Tak i ja s láskou a humorom v srdci budem pripravený na svoje skúšky života

Človek nemusí vyzerat' ako najlepší hollywoodsky herec; v prvom rade ľudské teplo, príjemná povaha a úsmev na tvári robia každého príťažlivým.

Smiech je veľký dar človeku. Bol by to hriech premrhať taký krásny dar. Moje okolie, moje pracovisko, môj domov budú miesta, kde nielen ja, ale všetci ľudia budú cítiť radosť zo života.

Nejde o smiatie sa za každú cenu, ide o dobrú náladu, radostnú atmosféru pri práci a pri styku s ľuďmi.

A tak, kým budem schopný úsmevu, nikdy nebudem chudobný a sám.

Úsmev stojí menej než elektrický prúd a dáva viac svetla. (Škótske porekadlo)

animátorla: Tak Pane, vďaka Ti za všetky úsmevy. Vďaka Ti aj za dievčam ktoré dneska vyhralo miss úsmev v našej skupinke. Vďaka Ti za všetky úsmevy, ktoré si nám dnes poslal do cesty. Pretože vďaka nim bol tento deň nádherný. Amen (kludne pozmeňte:)

4. deň:

ráno:

Pomýlili ste sa o jednu nulu

Kardinál Alexander Farnese (neskorší pápež Pavol III.) bol veľmi štedrý. Raz ho istá chudobná matka poprosila o päť strieborniakov, ktoré vo svojej veľkej núdzi nevyhnutne potrebovala. Kardinál poslal svojho sekretára, ktorý jej priniesol 50 strieborniakov. „To je omyl,“ povedala chudobná žena. No sekretár ukázal lístok, na ktorý kardinál naozaj napísal 50. Dobrá žena sa s tým lístkom vybrala za kardinálom. „Eminencia,“ povedala, „pomýlili ste sa o jednu nulu!“ „Naozaj, máte pravdu!“ odpovedal kardinál. Vzal pero a s úsmevom pripísal ešte jednu nulu. Žena s dojatím čítala: 500 strieborniakov.

Odvaha môže mať rôzne formy. Jednou z nich je aj veľkodušnosť - odvaha použiť na veľký cieľ veľkorysé prostriedky, odvaha rozdávať. Druhým ľuďom môžeš darovať niečo zo svojho majetku, niečo zo svojich vedomostí, ale najväčšiu odvahu dokážeš, ak s láskou daruješ sám seba...

večer: Najskôr deti porozmýšľajú, čo už v tábore zažili, čo nové videli, naučili sa, alebo ešte uvidia a nakreslíme to spoločne na veľký plagát. Potom si každý obkreslí svoju nohu – stopu (príp. vedúci si ich dopredu pripraví), napíšeme si na ňu svoje meno a nalepíme na plagát. Stopa symbolizuje neustály pohyb, chodenie, spoznávanie nových vecí. Na objavovanie nového človeka potrebuje odvahu a slušnosť. O to sa dnes budeme usilovať aj my. (modlitbu formulovať: Bože, ďakujeme Ti za nové veci, ľudí... Prosíme Ťa, daj nám odvahu byť slušnými, odvahu vytrvať v nebezpečenstvách...)

Stopy v piesku:

Stopy v piesku

Jednej noci sníval sa mi
nezvyčajný sen:
Pán a ja - my dvaja len,
sme sa brali spolu sami
popri mori piesčiniami.

Pred zrakom mi vyvstávali
príhody a udalosti
z celej mojej minulosti;
pri každej sa za mnou tiahli

stopy v piesku dvoje:
Pánove a moje.

Posledný keď výjav mihol sa mi,
obrátil sa zrak môj vzad
za tými v piesku šľapajami,
a pozorujúc tak ich sledy,
vidím, že ich kedy-tedy
bol len jeden rad;
druhý vytrácal sa kdesi,
a to dokonca práve vtedy,
keď stíhali ma strasti, biedy
a útrapy a žiale,
a neboli veru malé.

Čo si myslieť o tej veci?
„Ako je to možné, Pane,“
vravím, „veď si prísľub dal mne,

že, ak za Tebou sa dám,
budeš so mnou vždy a stále,
neopustíš ma – nuž ale
vždyś ma nechal, keď mi Teba
práve najviac bolo treba.

Ako pochopiť to mám?“
„Moje drahé, drahé dieťa,“
povedal mi na to Pán,
„večnou láskou milujem ťa,
nikdy neopustil som ťa,
nikdy teba nenechám;

bol som s tebou po všetok čas prešlý,
a že za tie smutné doby bied
stôp, len jeden zavše vidíš sled,
to ťa vtedy moje ruky niesli.“

pomôcky:

sviečky (dlhé biele), temperky, štetce papiere, plagáty (velke papiere),